

Pădurea spre iarnă

Prin pădure trec mistreți,
Cucuruzi visând în taină,
Peste mușchiul ca o haină
Cad din scorburi jderii beți.

Bufnițele fac, concentric,
Cercuri căutând o broască
Și, din clopotul de iască,
Iese-un anotimp excentric.

Vulpile aleargă-n loc,
Urșii mormaie cu silă,
Răzuind, ca dintr-o pilă,
Mici grăunțe de noroc.

Câte-un răs nedumerit
Prinde greierii cu lațul;
Aruncând în aer zațul,
Trece-un căprior grăbit.

Au înnebunit copacii –
Înfloresc cu frunze roșii;
Iezii fac pe firoșii,
Duelându-se cu macii.

Lupii mână viezuri gri
Cu nuiielele de zadă,
Așteptând prima zăpadă,
Ce la noapte va veni.

Iubirea mea de-o iarnă

Am să mă-ndrăgostesc de tine-n ianuar
Când lumânări aprinse-ngheață seul
Și când, în miezul nopții, șemineul
O să mi te aducă iarăși, goală-n dar.

Te voi iubi întâi un anotimp
Cât noaptea lungă ziua o s-aștepte.
Ceasornicul de lemn să ne deștepte,
Strigând bătăile-bucăți de timp.

Apoi, când iarna va pleca spre nord,
Luând cu ea parfumul pielii tale,
O să-mi rămână-n forma palmei goale
Iubirea ta – amarnic dezacord.

O vreme am să plâng, cu glas nemernic,
Că te-am lăsat să pleci ca o nălucă.
Și-atunci când vara iar va fi pe ducă,
Mă voi zidi să fiu din nou puternic.

Iubita mea

Se face că plânge să pot s-o împac,
Își prinde în păr floricele,
Își caută, din pat, un post cu manele
Și-mi este când înger, când drac.

Mă zgârie seara pe spate în pripă.
Și-mi sulfă-n ureche cuvinte,
Îmi face din ochi și ghicesc că mă minte.
O cert și se face că țipă.

Un deget prelung îmi mișcă pe gene,
Și-mi mușcă timid inelarul,
Mă gâdilă-n tălpile reci cu fularul
Și-mi toarnă otravă în vene.

Se-apeacă în față să caute-o scamă
S-o văd cum plesnește-n bikinii
Mă mușcă de buze - tupeul rușinii
Și râde și-ncepe să geamă.

În urmă se-ntinde și-mi cere să bea
Din cana cu vin de pe masă.
Fierbinte, cuminte și-atât de frumoasă
Și e pur și simplu ... a mea.

În palmele mele crăpate

Din noaptea lungă ce-a trecut
Doar pielea, încă îmbătată,
Păstrează-n palma mea crăpată
O urma aspră de sărut.

Au fost întâii zori pierduți.
Cocoșii trâmbițau disprețul,
Vestind o iarnă când înghețul
Va transpira cu fulgi tăcuți.

Pe așternutul mult muncit
Rămâne-n carne, ca o plagă,
O noapte care-a fost întregă
Și singura când ne-am iubit.

Peisaj de toamnă

În stropii reci, ca niște șerpi,
Se plimbă frigul dus de ciori
Iar soarele, învins de nori,
Își freacă palid ochii sterpi.

Copacii grei, vopsiți pe plete,
Îmbracă mușchiul peste coajă,
Răcoarea, ca un fel de vrajă,
Îi schimbă-n moarte șevalete.

În lupii noi furia urcă
Stârnind instinctele de fiară,
Iar bruma, ca un fel de ceară,
Pe coama ierbii se aburcă.

Prin nucii gheare către cer
Doar vântul își îndeamnă furii
Ducând, spre inima pădurii,
Mirosul florilor de ger.

Mai stai

E sâmbată seară,
E ploaie afară,
Ai mei sunt plecați - nu e bai.
Hai trage perdeaua,
E caldă cafeaua,
Mai stai ...

Îmbracă-mi camașa,
Turbanul, ca pașa,
Acoperă-ți părul bălai.
În camera mică
Prefă-te-n pisică,
Mai stai ...

S-aprinzi lumânarea,
E caldă mâncarea,
Cutițul și pâinea să-mi dai.
Din sticla de vin
Să torni doar puțin,
Mai stai ...

Șoptește-mi cuvinte,
Nespuse-nainte,
Din mână și ochi să faci grai.
Pe perna străină,
Cu puf de gaină,
Mai stai ...

Și-n zori, când chemarea
Ți-aduce plecarea,
Din scurtul, dar unicul rai,
Să-mi spui că pleci iară
Să-ți cumperi țigară,
Și că te-ntorci ... să stai.

Mestecenii

Mestecenii se rup cumva din cer,
Amanții iernii cea de mult venită,
Îmbujorați ei ning desculți și pier,
Chemați de o pădure aiurită.

În crengile subțiri ca niște guri,
Stau cuiburi de năluci ca pe cuiere,
Și-n scorburi, paznici, rugile de muri,
Păzesc luminile de Înviere.

Mestecenii nu plâng și nici nu cheamă,
Își umezesc doar coaja și se sting;
Culcând în iarba urmele de teamă
Mestecenii se-nalță și înving.

Început de iarnă

Urma fulgilor pe cer
Zgârie văzduhu-n trepte
Așteptând să se deștepte
Frigul ca un lup stingher.

Trâmbița de vânt își cheamă
Corbii lăutari, vedenii.
Sub zăpada gri, lichenii
Își stâng sufletul de teamă.

Gheața, explodând în flori
În oglinzi încremenite,
Prinde-n razele grăbite
Urmele de căpriori.

La apus, în neguri reci,
Luna își aprinde pipa,
Poleind cu ger aripa
Turmelor de liliaci.

Prin stejari bătrâni, pocnește
Biciul iernii - sloi să sape,
Așteptând să se adape
Ziua care tot descrește.

Frunzele - covor proscris –
Și-au stâns mâinile cu grabă,
Adormind, ca sub tarabă,
Lângă cel ce le-a ucis.

De iarnă și colind

Zurgălăii sună grav,
Fulgi sonori venind în fugă
Plăsmuiți, ca într-o rugă,
De a iernilor zugrav.

Magii vechi îmbătrânesc
În statui de pietate.
Peste dealuri înghețate
Moși Crăciunii se grăbesc.

Măștile ațin apusul,
Ca în spaime de pruncie,
Anuntand cu bucurie :
Astăzi s-a născut Isusul !

Vremea își urmează cursul
Și, în pacea sărbătorii,
Vin cuminți colindătorii
În ogrăzi jucându-și ursul.

Lângă brazii deșelați,
Ochii mari vestesc mirare
Tot cu vechea întrebare
De “ne dați ori nu ne dați”.

Amintirile mele într-o mână

Eu voi îngenunchia pe umbra ei
Și, alipindu-mi fruntea de țărână,
Voi strânge amintirile-ntr-o mână
Ca să le-ngrop apoi în ochii mei.

O s-o aștept să plece în trecut,
Luând cu ea tot ce-a adus odată,
Ca ultimă vestală demodată
Ce-a vrut, nefericita, s-o sarut.

Când, mult prea singur, mă voi ridica
Să-mi scutur colbul visului de tine,
Atunci, din lacrimi și dureri puține,
Voi ști că te-am iubit - iubita mea.

Septembrie

Septembrie își spală rasa
De pelerini în ploi mărunte
Și, scoborând din vârf de munte,
În frunze își repede coasa.

Mișcând alene dintr-un nor,
Îngălbenește iarba crudă
Ce-și scutura privirea udă,
Ca într-un început de zbor.

Măceșii murmură din buze
Văzând cum greierii dispar
Înspre apus, ca un marfar
Mânat de berzele lehuze.

Lumina-mbătrânește prost,
Mai gri decât o amintire,
Se-mprăștie în rupte fire,
Țesând o plasă fără rost.

La geam bat brumele cumiți,
Ținându ornicele în mână
Din asfințitul rece până
Le ceartă soarele cu dinți.

Din polul nord al unui drum
Se uscă amintirea ierbii
Și-ntre bătrânii arborii, cerbii
Își dau pe coarne cu parfum.

Altă toamnă

Peste păduri aliniate –
soldați ai veacurilor mute –
un galben ca de pergamute
pătează frunzele curate.

Din scorburi negre iese bruma
lipindu-se ca o pecete,
iar ceața, ca un gol perete,
își flutură sălbatic spuma.

Stau corbi în cerc și povestesc,
iar ciorile înfiorate
se încălzesc, stând spate-n spate,
privind lumini ce se răcesc.

Cu mersul rece de strigoi
un vânt pribeag, mai mult un vaier,
cu sila toarce, ca pe un caier,
din stropii unei prime ploi.

Îmbătrânește răsăritul
albindu-se ca o petală
și-n dimineța încă goală
deja se vede asfințitul.

Vis de dimineață

În dimineața ce-ai promis,
Când visul meu te-a nascut trup,
Mi-ai fost tu pradă și eu lup,
Plăpândă frunză de cais.

Sub pleoapa ochiului închis,
Te plăsmuisem din petale,
Și-am fost cuțitul pâinii tale
Și-apoi iubitul tău proscris.

De noapte ziua s-a dezis
Lumina îmi albește barba.
Am fost cosașul și tu iarba.
A fost real? A fost doar vis?

În urma ta

Au plâns măceșii-n urma ta
Când anii i-ai vândut pe-o clipă,
De amintiri făcând risipă
De parcă timpu-n loc ar sta.

Ai râs, cu râsul tău strident,
Făcând din mână a uitare,
Ne-nțelegând de ce mă doare
Și că de tine-s dependent.

Ca vicioșii în sevraj,
Simțeam că tremur fără vină
Și îmi doream să-mi fii regină
Și eu să-ți fiu umilul paj.

Mă-ntreb de-atunci cu ce-am greșit
Și unde te-am pierdut deodata;
Plecând mi-ai luat și viața toată
Lasându-mă de tot golit.

De prea multă dragoste

Eu o iubeam ca un nebun barbar
Și-am dus-o la Neptun cu chiu cu vai,
Dar ea s-a încurcat c-un marinar
Zicând c-amoru-i altfel în Dubai.

S-a-ntors în șase luni. Ce tragedie...
Abia se putea ține pe picioare
Avea și astm dar și un fel de râie
Și înc-o boală hâd mirositoare.

Și m-a rugat s-o iert - că a greșit,
S-o duc să se trateze la Govora
Și-am dus-o. Dar, al dracu, a fugit
C-un negru cât gorila-n Bora-Bora

Doi ani de zile n-am știut de ea.
Și s-a întors prințesa vieții mele –
Nici foarte grasă și nici slabă prea;
În schimb n-avea nici dinți și nici măsele.

Avea o față ca un pergament
Și niște gesturi grave, nefirești;
Un tremurat al mâinii permanent
Și-avea și sida. Cum să n-o iubești?

Din dragoste, am dus-o la Amara
Pentru nămol și tratament cu raze
Dar lucru rău – n-a apucat-o seara
Și a plecat c-un muncitor la gaze.

De-atuncea o aștept poate apare
Și mă întreb : de ce n-a fost să țină,
Când știe c-o iubeam așa de tare ?
Să fie stațiunile de vină ?

Antimanea

Trecut-au iata două zeci de ani –
O perioadă lungă și boccie –
Cât ne-au prezis tot felul de Brucani
Că vom fi “stupid people” pe vecie.

Grătarul a rămas un ideal
Și micii sfârâind sunt o emblemă;
Din Bucovina până în Ardeal
Toți salivează pe aceeași temă.

Din pet-uri se ridică meterez
Și plasticul se-adună an de an,
De când maneaua a ajuns un crez
Și-orice minune-și spune Adrian.

Dinspre apus am luat tot ce ne-au dat –
Și Valentine și Halloween și jobul,
Pofta de party, stilul de drogat –
Uitând ce-i mămăliga și ce-i scobul.

Vrem libertate pân’ la nesimțite,
Cu homo, lesbi, sado și-alte cele;
Se vrea aplatizarea în gândire
Și creierul să rumege manele.

Filmele noastre spun doar de trecut,
La știri se-omoară fratele pe frate;
Ne tânguim pe podul de pe Prut,
Visând de veci tezaure furate.

Suntem născuți, anapoda, din doi :
Traian și Decebal – dar Zeus, de exiști,
Coboară-te în cartier la noi
Și-omoară-i dracului pe maneliști !

Că ne permit

Ei vor să mulțumim cinstit
Că le plătim cu sânge nota,
Urcându-ne-n genunchi Golgota
Mimând un trai preafericit.

Să ne plecăm cu drag grumazul
Atunci când talpa lor infirmă
Ne calcă c-un pantof de firmă
Strivindu-ne-n noroi obrazul.

Ei vor să râdem când murim
Drogați de mândra vorbărie;
Să răposăm cu bucurie,
Din pensii, vile când plătim.

Timizi, să ne-nchinăm poruncii
Văzând părinții în genunchi
Plângând cu jale, din rărunchi,
Când văd cum mor de foame pruncii.

Să nu-i atingem cu-n cuvânt –
Hrăniți cu ceaiuri și compot,
Să fim doar liste pentru vot
Și-un număr în recensământ.

Dar iată-acum poporul strigă,
Sătul de vorbe și minciuni :
“Să plece gașca de nebuni
Că-i împușcăm cu mămăligă !”

Colind

Sub talpă copiii frământă zăpada
Cu ținte-ascuțite de ger,
Cântând sub ferești leru-ler
Umplând de lumină ograda.

Pe-o rază coboară fulgii din cer,
La pruncii cumiți vine Moșul,
La vremea când cântă cocoșul
Și-adoarme în sat leru-i ler .

Zăvozii legați cu pripoane de fier
Își strigă în noapte ajunul;
Adorm mai apoi câte unul
În sunet lin de leru-i ler.

Sub măști ce-adâncesc un mister,
Bătrânii ursesc noua lume
Și-i dau peste timp un alt nume
Domnia lui “Domn leru-i ler”.

În noaptea aceasta să nu fii stingher –
Adună-ți toți dragii cu tine,
Fii bun și iubește creștine,
Cântând sub ferești leru-i ler.

Timide umbre, părinții mei

Timide umbre, ce-ați plecat tăcut
Să creșteți îngeri cu blândețea mâinii,
Ați luat cu voi doar rugăciunea pâinii –
Ofrandă dusă Fiului născut.

Pășiți încet, înfrângeți-vă teama,
Pe drumul ăsta nou și-ntunecat;
Și-n veșnicia care v-a ncercat,
Tu, tată, să o ocrotești pe mama.

Aici sunt toate cum le-ați rânduie
Și casa e la fel, un pic mai goală;
Nepoții și copiii n-au vreo boală,
Dormiți în pace somnul liniștit.

Să v-odihniți cum meritați trudirea
Și împreună să vegheați la noi;
De vom greși, certați-ne cu ploi,
Și așteptați-ne la braț cu nemurirea.

Dor de tine

În locul tău doar amintiri se țin,
De parcă te-am văzut acum un veac,
N-ai mai trecut prin patul meu sărac
În care poposeai atât de des.

Cămașa ce-mi purtai miroase-a ger;
E aruncată încă lângă foc,
De parc-ar vrea să o îmbraci la loc
În seara când se cântă lăcrășii.

Din vinul vechi ce-am împărțit la masă
Doar drojdia pe fund își amintește
Cum mă strângeai în brațe, tainic clește,
Sălbatică, iubită și frumoasă.

Ce mi-a rămas din toate câte-au fost?
Cămașa cu mirosu-ți lângă pat,
Un telefon c-un număr expirat
Și un pahar de vin c-un gust anost.

De despărțire

Când avocații noștrii încruntați
Au repetat litanii obsesive,
Am înțeles că-n acești ani furați
N-am cautat iertare ci motive.

Ce-a fost atunci în noi, ei n-au știut,
Prea grijulii fiind cum să ne-mpartă.
Am fost un tot, azi am ajuns trecut
Am fost eu slab? Ai fost tu vinovată?

Din sală ne priveau doi ochi rotunzi,
Ne-nțelegând de ce-s orfani deodată,
Tu, mamă, ai ales să le-o ascunzi,
Eram prea mândru să-nțeleg că-s tată.

În loc de bun rămas n-am spus nimic,
Privind în gol hârtiile din mână –
Tu ai tăcut, eu n-aveam ce să zic.
Cine să plece...cine să rămână?

De-s trist din când în când să înțelegi –
Când te zăresc nu pot vorbi .. și tac
Că-n ciuda tuturor acestor legi
Te văd și iar am fluturi în stomac.

De prietenie

Prieteni să stăm împreună.
Beți vinul și râdeți de viață.
Beți vinul și, de dimineață,
S-avem toți o viață mai bună.

Uitați tot ce-i răul și ura,
Uitați că sunt griji fără număr,
Aveți lângă voi câte-un umăr –
Păziți-l cu brațul și gura.

Să bem pentru ziua de mâine,
Să bem pentru zile trecute
Și-n zori, după ore pierdute,
Să rupem o singură paine.

De ziua ta

De ziua ta am să te duc
La polul nord, la eschimoși
Și, lângă urșii feroși,
Vom bea și noi timizi un suc.

În frigul care te răscoală,
Am să te duc să-ți dăruiesc
Un accesoriu îngeresc –
Aureola boreală.

Vom sta cu tăpile-n licheni,
Privind la morsele obeze
Dormind pe jumătate treze,
Păzite de un cârd de reni.

Când ospatarul pinguin
Banchiza va voi să-nchidă
O să-l plătim cu o omidă,
Ca să mai stăm încă puțin.

Și-n noaptea lungă, fără rost
Îmbrățișați ca două iele,
Topi-v-om ghețurile grele
Ca-ntr-un potop ce n-a mai fost.

Cu el

Îi spui tot iubi sau îi spui pisoi?
Când îl privești îți e la fel de bine?
Și stai pierdută cum stăteai cu mine
Să numeri picăturile din ploii?

Îl ții de mână și-ți transpiră palma?
La fel cu el sari potrivindu-ți pașii,
Prinzând în păru-ți negru toporașii
Și ghiocei și alte flori de-a valma?

La fel zâmbești văzând copii pe stradă?
Și tot așa-i ții mâna-n buzunare?
La fel pozezi, în lenjerii sumare,
Să-l vezi cum te privește ca pe-o pradă?

La fel îi scrii mesaje dimineața?
La fel i-alegi culoarea la costume?
La fel îi sari de gât uitând de lume?
Cum îmi faceai și mie-n altă viață?

La mine nu mai e nimic la fel,
Nimic nu e cum mai era odată
Mi-e dor de noi, mi-e dor de tine toată
Și mi-aș dori să pot să fiu eu, el.

Ea bea cafea dimineța

Ea bea cafea dimineța și-o văd –
Ibricul îl are albastru cu dungă,
Își pune o cană de-un sfert, să-i ajungă,
Și-n suflet îmi face prăpăd.

Ea are maiou cu pisici și cu iezi
Și-n păr își prinde o pânză cu ace.
Și-aprinde-o țigară și cercuri tot face,
Privind pe sub gene din ochii ei verzi.

Cu lene întinde desuuri, apoi
Pe sârmă-n balconul forțat auriu;
Se uită să vadă și știe că știu
Că n-are nimica pe sânii ei goi.

Își pune pe spate rucsacul de in,
Își ia bicicleta din curte și iese,
Își pune colanții albaștri pe fese,
Turnându-mi, c-un zâmbet, în minte venin.

Atunci, iar începe în mine calvarul –
Întreaga amiaza stau s-o aștept,
Am jar în privire și-o gheară în piept
Și fața mi-e albă ca varul.

Într-una, mai multe luni, am privit.
Iar azi, mă trezesc că imi spune :
“Prea multa cafea îmi provoacă tensiune,
Rămâi sănătos....mă mărit !”

Femeia în albastru

Femeia în albastru dezmiardă curcubeie,
Stingând cu lacrimi ziua aprinsă de cuvânt.
Făcută dintr-o dată și dureros femeie,
Femeia în albastru se leagănă de vânt.

Femeia în albastru se scutură de stele,
Rupând din poala vieții cu palmele de lut.
Dezleagă amintirea ascunsă de zăbrele
Și-nvată că sfârșitul e tot un început.

Femeia în albastru adoarme greu și țipă –
În somnul ei vin fete ce vor să-i facă rău;
Învăluită-n aburi, odihna-i e risipă.
Femeia în albastru se-ascunde-n somnul său.

Femeile-n albastru sunt azi tot mai puține.
Le fură albatroșii când zboară obosiți;
Sunt singure, sunt triste și de iubire pline.
Nu va feriți de ele. Zâmbiți și le iubiți !

Gripa

Plouă-ntruna de cinci zile.
Plictisit de frig și apă,
De durere capu-mi crapă
Și-s satul de luat pastile.

Nasu-mi curge nesecat,
Înroșindu-se ca macul,
Și transpir, lua-m-ar dracul,
Ca bureții la spălat.

Ziua tremur, noaptea tremur,
Vin frisoanele de gripă,
De pojarși fac risipă
Și de tuse mă cutremur.

Lângă pat am înșirat
Mandarine, portocale,
Tuburi de seringă goale
Și un laptop demodat.

Și-s slăbit dar, Doamne iartă,
Nu pot înghiți nimic;
Iar mâncarea, nu mai zic,
Cu stomacul meu se ceartă.

Gâtul parcă-i înghimpat
Și pe trup bătut cu parul.
La obraz sunt alb ca varul
Parcă-s mortul înviat.

Și-i urâtă astă boala
Și-a facut din om prăpăd.
La ea altul bun nu văd –
Numai că nu mergi la școală.

Hai să... (sau Propunere de seară)

Hai să murim diseară împreună,
Sunt liber pe la șase și un sfert,
E frig afară și un lucru-i cert –
Că după masa asta-i numai bună.

Să-ți iei pe tine rochia de seară,
Nu-mi place să murim în mini jup,
Eu voi găsi un trandafir să-l rup,
Să-l punem într-o pojghiță de ceară.

Ai grijă, dacă poți, la amănunte,
Să nu trezești cumva resentiment
Și, într-un colț discret de testament,
Să-mi treci și bucuriile mărunte.

Să iei cu tine vin și niște șuncă.
Grăbește-te cât liftul e defect –
Să fim întâii care mor perfect
Până în zori ...când iar mă duc la muncă.

Mi-au spus că ai plecat

Când m-am întors, precum am spus
În dimineața de florii,
Soborul fulgilor târzii,
Mi-a spus în șoaptă că te-ai dus.

Unii spuneau că ai plecat spre nord,
Să duci lui Moș Crăciun căldura ta,
Să o împarți, în aburi de cafea,
Vikingilor din tainicul fiord.

Alții spuneau că ai plecat în sud,
Cu berzele odată, și râdeai;
În mâini o harpa sau un nai țineai
Și un inel din frunza unui dud.

Spre-apus trecând, o țarcă te-a vazut
Ducând în ochi tristețe de colindă;
Și-a încercat în aripi să te prindă,
Dar într-o clipă tu ai dispărut.

Pe toți i-am ascultat și am zâmbit.
Am înțeles că mă aștepti cuminte,
În locul unde-am botezat cuvinte
Și am plecat pribeag spre răsărit.

Să mai rămâi

Cad spicele pe căpătâi,
În fân fac tărăboi cosașii
Iar greieri-ți sărută pașii
De ce nu vrei să mai rămâi?

Din ceruri lacrima dintâi
Se pierde ca o cicatrice
Tăiată într-o zi ferice
De ce nu vrei să mai rămâi?

Pe pielea rece îți mângâi
O amintire tremurată
Ce bine te știam odată
La ce să vreau să mai rămâi?

Nu pot

Tu poți să minți, dar ochii tăi nu pot
Te uiți spre mine, și esti tot uimită
Eu știu privirea ta nefericită,
Îți știu și ochii, râsul, mersul, tot.

Dacă ești tristă ochii tăi sunt gri
Și înroșiți de nopțile pierdute
Când lângă el ai plâns, cu lacrimi mute,
De dorul celor ce puteau a fi.

Când râzi, în buze nu ai ruj, nici sânge,
Ai râsul gros și spart de țiitoare
Și simt că râsul tău urât te doare;
Tu râzi și simt că râzi încet a plânge.

Iar mersul, mersul tău e greu –
În tine crește, ca o greutate,
Povara mâinii lui ce-ți sta pe spate
Și unde ai fi vrut doar brațul meu.

Alegerile tale nu le-am vrut –
Tu le-ai făcut să te răzbuni pe tine,
Lăsând în mine amintiri puține –
Puține, însă care dor prea mult.

Domnule președinte

Stimate, iubite, drag președinte,
Te văd și amarul îmi vine;
Paharele noastre sunt pline
Ascultă și, deci, ține minte.

Nu-mi place să dorm în natură,
Nu-mi place să mor în război,
Nu-mi place cătatu-n gunoi
Când nu am ce pune în gură.

Nu-mi place vreodată să tremor,
Nu-mi place să dorm nemâncat,
Nu vreau să ajung deputat,
Și nici să mai prind vreun cutremur.

Nu-mi place să capăt vreo boală,
Nu-mi place să discriminez,
Nu-s negru și nici nu visez
Că știți ce înseamnă o școală.

Nu vreau să vad deputați fără carte,
Votând din greșală să mor;
Nu vreau ca, din cauza lor,
Să licitez o viza spre State.

Nu vreau să-mi vad tatăl plângând
Că nu are bani de pastille,
Nici popi cu idei pedofile
Și nici politiștii furând.

Nu vreau să ne zică țigani,
Nici curve, tâlhari și nici hoți;
Și nici să împarteți la toți
Sarmale din doi în doi ani.

Nu vreau să fiu smecher în lei,
Nici nu vreau poze cu banii,
Nu vreau să îmi moară dușmanii
Și nici toți prietenii mei.

Nu vreau militari să îți ardă portretul,
Nici javră să-mi fii ordinară;
Nu-mi place să ai frate la țară
Ce pune la cale bugetul.

Nu-mi place să fiu pesimist,
Nu vreau să mă porti din cuvinte,
Eu îmi doresc ca, de maine-nainte,
Să pot un mandat să-ti rezist.

Mi-e greață de prostul fudul –
De azi vreau papă sau rege,
Tribun, dictator aş alege -
De preşedinte sunt, sincer, sătul.

Viață de ministru

Din scaunul înaltei funcții
Nu ți se vede micitatea;
Tu, strâmbul pus să-mparți dreptatea,
Trădat de îngustimea frunții.

Din jeepul care te transportă
Nu vezi, din cauza-nălțimii,
Cum calci picioarele prostimii
Ce sărăcia își exportă.

Înveșmântatu-ți trup în blănuri
Se prăvălește peste dive,
Născând, în spasme maladive,
Plăcere muntelui de slănuri.

La gâtu-ți gros stau cruci gigant,
Din prețuitele carate,
Și ceasul tău tic tac-ul bate
Într-un întreg concert savant.

În lenea scumpului decor
Îți duci, legumă, viața lină,
Plângându-te de-adrenalină,
Mirat că ești tot muritor.

Penultima zi din viața mea

În penultima zi a vieții mele,
De dimineața, aș dormi târziu,
Aș bea apoi vreo câteva cafele
Și musai o cinzeacă de rachiu.

Aș arunca pastilele de fiere,
Și vitaminele cu calciul lor cu tot,
Aș arunca extractele de miere,
Și-ntreaga mea cămară de compot.

Mi-aș lua pe mine o cămașă veche,
Și pantaloni soioși și demodați
Și, fluierând un ritm după ureche,
Aș râde printre dinții cariați.

Aș merge într-un peco cu mașina,
Sfidând pe polițiștii rutieri,
Nu mi-aș plăti de-al dracului benzina
Și nici n-aș sta la rând ca alți șoferi.

În drum aș face încă o oprire
La banca aia care bani îmi cere
Și, radiind total de fericire,
Le-aș arata un deget - să dispere.

Aș lua sub braț movila de somații –
În fisc intrând cu ele aș fi ferice
Când, întinzându-l uneia din grații,
Ea l-ar lua nemaivând ce zice.

Apoi, la munca, aș ajunge seara
Când toată lumea ar pleca acasă
Și, aprinzându-mi nonșalant țigara,
I-aș spune șefei mele că-i o grasă.

Ajuns acasă, ca un fel de rege,
Aș arunca tv-ul pe fereastră,
Din laptop numai praful s-ar alege
Ca și din toata biblioteca noastră

Si, mândru de asemenea lucrare,
M-aș așeza pe pat cuprins de bine
Stând și așteptând o ultima zi, care
Sunt hotărât să o petrec cu tine.

E toamnă iar

Cad frunzele călcâi sub pasul tău,
Copii bătrâni, desculți, ai primăverii,
Furând lumina alb-a Învierii
Din ochii fiului de Dumnezeu.

Printre zăbrele de înalt, cad struguri
Umplând cu sânge proaspăt împăcarea,
Cerșind privighetorilor iertarea,
Și răstignindu-se-n ciorchinii nuduri.

Risipa galbenului se revoltă,
Lipind cu rouă bani pe fruntea lunii,
In după-miaza caldă, când nebunii
Înșiră nori desperecheați pe boltă.

În miazănoapte arșița îngheață,
În pete, ca un icter vegetal,
Pictate grav, pe-un șevalet banal,
De pictorul fuioarelor de ceață.

Pentru puiu

Lângă tine stau în noapte,
Mă îmbăt cu al tău somn;
Nici zefirul nu mai bate
Zânele pitici când dorm.

Când adormi te-ascultă cerul
Urșii tac în vizuini,
Mormăind încet, când gerul
Te îmbracă în lumini.

Îngerii își fac lucrare,
Peste părul tău zulufi;
Păpădiile-n carare
Îți aștern un pat de pufi.

Lângă ochii-ascunși de gene,
Uit de bine și de rău,
Și-așteptându-l pe Moș Ene,
Liniștit, adorm și eu.

Privește-mă în ochi

Privește-mă în ochi și du-te-apoi,
Dar spune-mi că tu nu ai nici o vină,
C-ai rupt întregul numelui de doi
În două – un străin și o străină.

C-ai împărțit privirea în bucăți :
Spre răsărit, spre nord și spre niciunde;
C-ai spus adio unei jumătăți
Ce plânsul n-a știut a și-l ascunde.

Privește-mă în ochi și mai rămâi,
Să-ți spun că nu îmi place jumătatea
Ce-ai rupt-o din întregul cel dintâi.
Rămâi cu mine. Viață-mi fii sau moartea.

Să-mi lași

Să-mi lași pe ușa veche semn,
Când vei pleca, spre dimineață,
Să-mi picuri inima cu ceață
Și rănile cu untdelemn.

Să-mi lași faptura ta puțină
Să mi ardă sufletul cu jar;
Să fiu eu ultimul barbar
Și tu o ultimă Sabină.

Pe drumul fără de popas,
Să picuri lacrimi ca din sită,
Călcând pe viață și ursită,
Ca pe-un bilet de bun rămas.

Iar dacă vei simți în piept
Căldura ca o vâlvătaie,
Să vii, frumoasa mea bălaie,
Să vii din nou, că te aștept.

Ultimul cuvânt

Și n-a contat că m-ai iubit
Și nici vreun fel de jurământ
Și nici ce tare m-ai rănit –
Ai vrut doar ultimul cuvânt.

Ai râs când am crezut că plângi,
Te-ai dus, când aș fi vrut să stai,
Și ai privit cu ochi nătângi,
Luand, când aș fi vrut să dai.

Mi-ai spus, când trebuia să taci.
M-ai strans, în loc să mă slăbești,
Ai stat, când trebuia să faci,
Visând, în loc să te trezești.

M-ai ostenit când slab am fost;
M-ai întrebat când n-am știut;
Plătind averi când n-aveau cost,
Nimic din toate câte-am vrut.

Și-acum te-ntorci, în loc să pleci,
În loc să uit, mă răscolești,
Te-oprești, când mi-aș dori să treci.
Dar uit de toate, când zâmbești.

Nu te mai înțeleg

Eu nu te înțeleg defel :
Eu sunt deștept - el e frumos,
El iubitor - eu sunt gelos,
Mă vrei pe mine sau pe el?

El are timp - eu-s ocupat,
El este blând - eu mai și țip,
El sună-ntr-una - eu dau beep,
El e copil - eu sunt bărbat.

Pe mine dracii mă munceau -
La el tu-ai fost un început,
El doar pe tine te-a avut -
Eu pot să am pe cine vreau.

Eu am orgoliu - el e slab,
Eu râd într-una - el e mut,
El te plimba - eu te sărut,
Eu sunt sărac - el fiu de ștab.

La el ești mare - eu te cresc,
El te învată - eu te știu,
Eu sunt trecut - el nou și viu,
El doar se joacă...eu iubesc.

Sfârșit de toamnă

În cuibul gol, păianjenii fac plasă,
Cârpind mătasea ca pe un grilaj,
Și-n cleștii ascuțiți au prins bagaj
Dantela unei rochii de mireasă.

Din conuri largi se scutură rășina,
Ca o tămâie galbenă de foc,
Pătând pe buze frunzele de soc
Și ascuțind în raze lungi lumina.

Pe cetini fac furnicile popas,
Cosași minusculi mângâind cu rouă,
Un ochi de baltă, unde luna nouă
Își spală chipul palid, fără glas.

Un cerb cărunt tușește-nfrigurat,
Simțind în aer lupii ca pe-o boală;
În urma lui pădurea se răscoală,
Plângând din scorburi ca un condamnat.

Spre miazănoapte iarna a rânjit,
Acoperind cu fulgi orice păcate;
Mătanii lungi fac păsările toate
Plutind ca o-ntrebare-n asfințit.

Te-aștept până mâine

Nu te-am mai văzut răsând,
Nu te-am auzit spunând
În ultimul timp, ceva de bine,
Nici o vorbă de amor,
Numai zâmbet de decor,
Sigur s-antâmplat ceva cu tine.

Toți prietenii mei spun
C-am ajuns un pic nebun,
C-am să mor curand de gelozie;
Peste tot văd chipul tău,
Îmi ești bine și-mi ești rău,
De-o sa-mi treaca numai naiba știe.

Dup-amiaza cand te-ai dus,
N-a mai fost nimic de spus,
Toate s-au sfârșit ca-ntr-o poveste,
Eu am răs atunci anost,
Și tu, dragă, dus-ai fost
Și de-atunci aștept măcar o veste.

Știu că nu mai vrei sa vii
Și, indiferent ce-ar fi,
Tu n-aveai de gând să te întorci.

Toți suntem cumva la fel,
Bărbații au același țel
Și-n principiu toți sunt niște porci.

Toamna de azi

Undeva, la capătul grădinii,
Zgribuliți în țepii lor uscați,
Se adunaseră la sfat ciulinii,
Timizi și peste poate speriați

Nu-nțelegeau cum ziua e mai mică
Și bruma rece nu o pricepeau
Și nici cu ce putere îi ridică,
Acele vânturi care tot băteau.

Au zis ...”să facem o scrisoare
La Sânt Ilie, că se-arată bun,
Să ne mai lase doar un pic de soare,
Să ne ajunga până la Crăciun.

Și vânturile astea să se-ogoaie,
Să nu ne sufle ca pe lumânări,
Că suntem copăcei, nu suntem paie,
Micimea-i rodul unei întâmplări.

Din vorbă, se-aprindeau și țipau tare
Și toți simțeau talent de orator,
Când, din grădina, se-auzi o floare,
Cu glas scăzut, șoptind către sobor :

“Cum să te-mpotrivești, când legea firii
Nu ține cont de vorbe și idei ? –
Cum mor ciulinii, mor și trandafirii,
Indiferent că vor sau nu vor ei ...”

Trei

Într-un april ne-am cunoscut,
Uitasem lumea toată,
Și-a fost întâiul ei sărut –
De fată nepătată.

Trăiam, cu sufletul rotund,
În lumea mea ferită,
Și-a fost sărutul ei secund –
De-amantă și iubită.

Nu multa vreme a trecut,
Și-n vremea asta crudă,
Mi-a dat și ultimul sărut –
Sărutul ei de iudă.

Despre mine

Despre mine să ții minte
C-am fost un simplu trecător
Iubind, ca orice visător,
În nebunia mea cuminte.

Cu-al deziluziei cuțit,
Mi-ai scrijelit, ca într-o stâncă,
În suflet lacrima adâncă –
Pedeapsă pentru c-am iubit.

De-o să mă vezi să nu privești
În lături, ca o vinovată,
Și, pentru cea de urma dată,
Oprește-te să mă iubești!

Să râd nu pot, să plâng nu știu,
Să fiu cu tine nu se poate,
Mai bine pleacă mai departe
Și lasă-mi sufletul pustiu.